

1860 febr. 7. K. 513/76



Kedves Barátom!

Vettem becses soraidat, a Heckeraszt ajánlatával együtt, s élő, szív is körömetet mondok aron szives burgalomért, melyet ügyemben tanúsítasz, midőn drága percek felől, Doltával az egészen magadévá teszed, s így jár az elben, ne, mint saját legfontosabb ügyeidben. Fogadd halás kö, ököntemet.

A H. ajánlata, könyvtárusi ajánlatnak igen jó: de tud, ja iston, mégis hogy vagyok vele. Nem a kétkelti megje, tenés - noha szerintem is értékesebb volna hetenkint adni, egy ívet - nem is a pénzbeli ajánlat, előfizetés: az stb az, a mi egy ily szerződéstől idegenen test; hanem a gondolat, hogy a szerkesztői elveket sokszor a kiadó speculativ irá, nyának kellene majd alárendelnem. Ime az irány már az ajánlatban is ültetői fejét: mert hisz mi más értékből volna az kikötve, hogy a kiadónak befolyás engedtes, sőt nem csak a program megállapításába, hanem még a lap elnevezésébe is? Természetesen: istsni kellene a nagy dobos, hogy csödhiljön a köztársaság. Ismerem e fogást: kereskedői nem is kárhóttarok érte, hogy tulajdonsági a mit árul: de akkor ott leszünk, a hol a többi lappal va, gyunk. A befolyás arsan az egész viszony alatt értéket, né magát. "Ja, a köztársaság ezt szerdi, ezt nem; - a krin, tika megbuktatja a lapot; - jól lett leani minden lappal, minden iróval; leben und leben lassen" "s több effele; vagy "ez s ez kiadónak megjelene munkái csak dicsegni lehet" s ha az ily ellenkezés nem hallgat az ember, az is baj és vesztés; ha ráhallgat, akkor meg mit lehet eszközölni. Olyan lap, melyben novellái irkálnak, verset dúdolnak, mindent dicsegni, nagyot ígérnek, képeskednek, legyes, kednek, magyarítálnak, bals kritizálnak stb, olyan lap, így is elég van - talán sok is.



Ha már én csakugyan e rövid pályára szálltam ma, gamat, s kívánok ha engedélyt is nyernék saját személyemre, aké, kor legjobb volna teljesen szabad kezet bíznom a lap körül, azaz nem kötni magamat speculans kiadókhoz. Hanem ex obo rí, sico, hogy én aligha netki merék ugrani. Lehet hogy nevem — ambar ennet a nagy közönség előtti nepszerűsége felől nem élek csalódásban — hogy nevem az előző ében összehozna annyi elő, fizetést, a mennyi szükségem volna a lapnak — s van a szerkesztőnek is — hogy megeljen: de hát azután? s hátha nem? Sok előfizetőt csak nagy várakozás gyűjthetne: s módodon fogom én ere kielégíteni? S ha hitves volna is benne, hogy mindig is mindenből a legjobbat adom: kelle-e e nagy közönségnek a legjobb? Akonban mi bízom, hogy csak túrkedni jó is nyújthatok? Magam, tövött, beteg ember; régibb író, társaim hátráló tekintetűre kárkötésava: hol nezem én író, imat? Nevelni lehetne: de az lassan megy, addig lapos, eül meghathatok. Ere én mind stáxkor elgondoltam: csak a minapi elcserevés, valamint kiálto szükségem egy irányadó szépi, rodalmi lapnak, birt rá, hogy néha hirtelen ezt a dolgot, de nem bánom, hogy selem: ismerkedjünk a viszonyokkal, be, stelgesztünk, tervesszünk, az eredmény senmi esetre sem lesz haszon nélkül: nagy módját találjunk egy ily lap létrehozásá, nak: vagy meggyőződöm, hogy az helyreemben nem lehetse, geó, azután biken hordom tovább a jármot, mely nyalamat töri. Er is nyereség, ha az ember megtanulja túrve meg, adni magát sorsának.

Keményt, Deakot legkevésbéen isvöltem és kövönöm orvostól irántam. Nehány szombat-este vártalak már, gondolván, hogy olyankor inkább van időm beváltani ígéretemet, s én is szabad vagyok az iskolától. Még nem tettem le a re, menyőt, bár, a mint versem előre, az ígértem minijobban elhallgat. Kedden vagy szombaton jöjete, ha még e félérben szerencsém lesz: mert szerdán, vasárnapon szabad a mozdani órarend szerint. Er nem tudom, ha filmszerű-

- e végén e hónap, a midőn 4-5 napi stümidőnk lesz - Prün,
idő, mely catalvgnus-iránval lesz elfoglalva.

Észkölsöm a kedves kormányszony kerest - s a gyer.,
mellet, meg dulcsát. Hogy viseli magát ez a rosz lány?
Az itenem neki, jó legyen, but ne horronj az fejém.
re. Szabó K. atarta a 40 forintot: közkönönd. Csak ön,
feji ember vagy te: nem boldogulok veled: pedig oly szivesen
dolgozom a kentebe a nélkül is. Berezg! ha mellem 24 óra
alatt be keltes volna nyújtanom a szék foglaltat. Egyébiránt
méltsányos dolog.

De nem csereget tovább. Fogadd legpiveb ölelése
met!

NKürös, febr. 7. 1860

igaz barátod
Arany Sándor

